

Laiškai

Ne paslaptis, kad daugeliui mūsų nusišypso laimė ne tik padirbėti užsienyje, bet ir pastudijuoti. Čia likusiems visada smalsu sužinoti, kaip sekasi mūsų kolegoms užsienio universitetuose - kokia mokymosi sistema, vertinimas, netgi kaip vyksta paskaitos ir atsiskaitymai. Todėl "Studentų kampo" komanda sumanė įvesti naują rubriką "Laiškai iš svetur", kurioje bus publikuojami visi į mūsų redakciją atsiųsti studentų laiškai. Visus kviečiame rašyti mums laiškus ir pasidalinti savo išpūdžiais, prisiminimais, o gal net patarimais. Šįsyk siūlome paskaityti dviejų mūsų universiteto studentų laiškų iš Tekančios saulės šalies - Japonijos.

Kiti kraštai - kiti ir papročiai

Į Tokijuje esantį Vasedos universitetą (Waseda University) išvykau studijuoti šį rudenį. Universitetą 1882 m. įkūrė mokslininkas bei tuometinis vyriausybės lyderis Shigenobu Okuma (pavardė nesulietuvinta *aut. pastaba*). Vėliau šis universitetas tapo viena iš prestižinių aukštojo mokslo įstaigų Japonijoje, ruošiančių politikus ir žiniasklaidos atstovus. Šiame universitete studijavo ir Lietuvoje žinomas japonų diplomatas Sugihara Chiune, kurio namuose Kaune VDU studentai turi galimybę pradėti mokytis japonų kalbos, o vėliau ir studijuoti Japonijoje. Džiaugiuosi, kad šiais metais man tenka garbė atstovauti VDU, su kuriuo nuo 2001 m. pasirašyta studentų mainų sutartis.

Vienas iš Vasedos universiteto padalinių yra tarptautinis koledžas, įkurtas tik šiais metais, taigi aš esu pirmosios užsieniečių studentų kartos atstovė. Iki to laiko buvo tiesiog vienerių metų programa, panašiai kaip Baltijos studijos mūsų universitete, į kurią aš ir buvau priimta. Šiuo metu japonų studentai bakalaurai turi galimybę išklausti ketverių metų kursą anglų kalba. Užsieniečiai gali studijuoti ketverius metus arba pasirinkti metų trukmės studijas. Paskaitų tematika labai įvairi - nuo matematikos iki globalizacijos. Įvairių studijų krypties studentai rastų sau artimų paskaitų. Aš nusprendžiau įgyti daugiau žinių apie Japonijos politiką, visuomenę, pietryčių Azijos kultūrą, kadangi PMDI studijuojau politikos mokslus. Taip pat labai svarbu, ir tai beveik pagrindinis mano tikslas - įgyti kuo daugiau japonų kalbos žinių. Čia, panašiai kaip VDU, rytais po tris valandas mokausi japonų kalbos, o vėliau kiti dalykai dėstomi anglų kalba.

Gyvenu studentų bendrabutyje, kuriame yra žmonių iš įvairiausių pasaulio kraštų. Kartais tenka pusryčiauti su korėjiečiais, pietauti su amerikiečiais, kurių čia galbūt daugiausia, o vakarienianti su kinais. Tad labai daug japoniškai gyvenimo ir neteks patirti, bet kiekvienam sava patirtis, savi išpūdžiai, savos žinios. Kasdienybė - tai judrios Tokijaus gatvės, daugybė žmonių, paskaitos, labai greitai bėgantis laikas, savotiška "japonizacija". Bet ji, sakyčiau, man labai patinka.

Šioje Tekančios saulės šalyje yra įvairiausių dalykų: vieni patinka, prie kitų niekada gyvenime negalėčiau priprasti. Ypač dievinu ramybę, kurią randu šintoistų šventyklose, auksinį rudenį, nuostabų pavasarį su žydinčiom sakuram. Žaviuosi japoniškais parkais, japonų mandagumu, pagarba žmogui, kabuki teatru, technine pažanga. Net ir Tokijuje stiprokai jaučiami žemės drebėjimai nekelia baimės ir leidžia suvokti, kaip viskas gali būti trapu. Bet galbūt niekada nesuprasiu, kodėl jie dirba kaip robotai ir dėl to praranda natūralų žmogiškumą. Kodėl japonės nešioja sijonus, panašius į šeiminkinių prijuostas? Tačiau kiti kraštai, kiti ir papročiai. Pasak antropologės R.Benedict, tik pažindamas kitas kultūras gali geriau pažinti ir savąją. Ir

tuo aš labai labai labai labai labai džiaugiuosi ir vertinu tai.

Kelionės Japonijoje - brangus malonumas. Tačiau manau, kad nepamatyti Kioto ir Osakos būtų nusikaltimas. Ten mano lietuviška dūšėlė tikrai atsigavo. Arčiau kalnų, bambukų miškų ir tos senovinės, istorinės dvasios, kuri čia ypač jaučiama. Nepykite, kad visko smulkmeniškai, kaip gerbiamas rašytojas E. Hemingvėjus, neaprašinėju, paprasčiausiai daug kas pašamonėje lieka, o apie Halloween'ą Tokijuje ir apie daugybę JAV gerbėjų nenoriu rašyti. Tačiau bet kokiui atveju, jei turėsite galimybę aplankyti Japoniją, būtinai tai padarykite, nes iš tiesų mūsų "taip" čia reiškia "ne"...

Justina Razumaitė, PMDI

Sveiki, mieli VDU studentai, kaip jaučiasi Lietuva, įstojusi į NATO? Man tas žodis dabar asocijuojasi su labai neskaniu, bet tradiciniu japonų patiekalu (jie net išsėdžia, jeigu pasakai, kad tai neskanu, bet nuo tada, kai pirmą kartą paragavau, daugiau niekada nevalgiau). Tai pūdytos pupos!! Japonai aiškina, kad tai labai skanu ir sveika - pas juos tai delikatesas. Nepažįstu nė vieno užsieniečio, kuriam šis patiekalas patiktų, o jis vadinasi - NATO. (Čia aš rimtai.)

Na va, pagaliau šiandien dar vieną *Kansiai* meno egzą išlaikiau. Tiesą sakant, tai net gėda prisipažinti, kaip aš pajuodus mokiausi šitam testui, nes ta visa medžiaga taip sunarpliota, kad jei lieki kažko nesupratęs, nebegali suprasti ir toliau, tai reikia iš naujo mokytis (apie 40 puslapių smulkiu šriftu teksto reikėjo sukišt į galvą - ir taip kas dvi savaites - kiekvienas egzas 10 % galutinio pažymio, tai nėra kur dingti, reikia mokytis). Juokingiausia, kad, matyt, taip pavargau nuo to mokymosi, kad per egzą sunkiausiai dalykus greičiausiai parašiau. O tai, ką maniau ir taip žinanti - pamiršau. Gal 15 min. parašiusi dar sėdėjau, bandydama prisiminti pirminės japoniškos tapybos stiliaus pavadinimą, kurio man būtinai reikėjo. Paskui, kai jau pasidaviau galvodama ir norėjau nešti - pagaliau prisiminiau netikėtai, tai pakeliui parašiau. Taip su tais egzais būna. O japonų kalbos visi trys egzai praėjo labai gerai arba puikiai. Tai gerai, nes kitą pusę semestro reikės mažiau bijoti netikėtumų. O bijojimo pagrindas tai, kad pažymiai svarbu galvojant apie pasilikimą kitam semestru. Šiandien vėl gavau siuntinį iš Fumiko. Ji man vėl prikrovė visokias valgomas japoniškas dalykus, o svarbiausia, tai labai gražiai išleistą japonišką knygutę, kuri, man atrodo, šiaip skirta vaikams, bet aš kažkada ją varčiau knygyne ir labai man patiko (juk Mikės Pūkuotuko knyga irgi neva vaikams, bet, manau, kad ji labiau suaugusiems tinka). Taigi ta knygelė irgi apie visokius žvėrelius ir su gražiais paveiksliukais. Ji man tiesiog labai smagiai tarnaus japonų kalbai - nes tokio tipo pasiskaitymai kartais daugiau naudos turi už visokių sudėtingų struktūrų kalimą. Buvau nusipirkusi mangą (Japonijoje baisiai populiarių komiksų tipo knygutes), maniau, kad nors nesidomiu komiksais, bet pravėrs pasiskaitymui, bet pamačiau, kad negaliu savęs nugalėti ir ją skaityti, nes šiaip aš labai priešiška žiūriu į tą naująją japonų animaciją, tuo pačiu ir tokius komiksus. Tai ta manga ir guli pas mane - kelis tik puslapius su vargu skaičiau, bet labai nepatiko. Vakare su kambarioke sutarėme simboliškai atšvęsti pirmos semestro pusės įveikimą, nes abiem buvo sunku, turbūt čia esmė, kad mokytis reikia ne gimtąją kalbą, tai labai sunku persilaužti, nes ir japonų, ir anglų kalba kartu tenka mokytis, o dar kiek visokių sudėtingų terminų prisiminti. Mano kambarioke net verkė nebeatlaikiusi krūvio, sakė, kad nesitikėjo, jog čia bus taip sunku ir jog baisiai namų pasiilgo. Matyt, kad tuo metu pervargusi buvo, bet dabar vėl susigriebė. Na va, tai tiek ši kartą. Iki.

Greta Grendaitė, MI

(c) [Universitas Vytauti Magni](http://uvm.vdu.lt/Universitas Vytauti Magni)